

บทที่ 4

วิเคราะห์ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ก่อให้เกิดผลเสียต่อสุขภาพ เศรษฐกิจ สังคมตลอดจนวัฒนธรรม แต่เมื่อดูจากอัตราการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็วของประชากรในประเทศไทยทำให้พบว่ามาตรการที่ใช้อยู่ในปัจจุบันยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ จำเป็นจะต้องมีการควบคุมดูแลให้มากขึ้น ซึ่งการทำธุรกิจของผู้ประกอบการเกี่ยวกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยทั่วไปย่อมจะหวังถึงผลกำไร เพื่อให้กิจการของผู้ประกอบการนั้นสามารถดำเนินการต่อไปได้ ดังนั้นจึงทำให้การประกอบธุรกิจโดยทั่วไปมุ่งเน้นไปที่การขายให้ได้จำนวนมาก ซึ่งหากผู้ประกอบการคำนึงถึงเพียงแต่ผลประโยชน์หรือรายได้แล้ว อัตราการบริโภคจะยิ่งสูงขึ้น ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อประชาชนในประเทศโดยรวมมากขึ้น เพราะฉะนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการควบคุมดูแลการประกอบธุรกิจดังกล่าว ให้มีความเหมาะสมและเป็นธรรมต่อผู้บริโภค จะเห็นได้ว่ามาตรการให้ความคุ้มครองผู้บริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในประเทศไทยยังไม่เหมาะสมเพียงพอ อีกทั้งยังไม่มีมาตรการที่กำหนดให้ผู้ประกอบการต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการบริโภคอีกด้วย ซึ่งการที่ไม่มีมาตรการที่เหมาะสม ก่อให้เกิดปัญหาหลายประการ

วิเคราะห์ปัญหากฎหมายที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จากการศึกษาจะพบปัญหามาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองผู้บริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในแง่ของพื้นที่/เขตของการจำหน่ายและการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การกำหนดอายุขั้นต่ำในการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ วัน/เวลาการจำหน่ายและการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับสินค้าที่ไม่ปลอดภัย และบทกำหนดโทษและค่าปรับ โดยสามารถวิเคราะห์รายละเอียดได้ดังนี้

1. ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับเขตพื้นที่การจำหน่ายและการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ในการประกอบธุรกิจเกี่ยวกับการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์นั้น ปัญหาสำคัญในประการแรกที่จะกล่าวถึง ได้แก่ปัญหาประเด็นความขัดแย้งทางกฎหมาย เกี่ยวกับเขตพื้นที่การจำหน่ายและเขตพื้นที่การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ สืบเนื่องมาจากทุกจังหวัดในประเทศไทย

มักจะมีการจัดงานเทศกาลต่างๆเป็นประจำทุกปี ไม่ว่าจะเป็นงานเทศกาลปีใหม่ เทศกาลสงกรานต์ หรือแม้แต่การจัดงานแสดงและจำหน่ายสินค้าอุปโภคบริโภคทั่วไป ซึ่งงานเหล่านี้เวลาจัดแสดง หรือจัดจำหน่ายจะมีการใช้พื้นที่ต่างๆที่เป็นพื้นที่ของหน่วยงานราชการโดยตรง ไม่ว่าจะเป็นบริเวณ ศาลากลางประจำจังหวัดหรือพื้นที่อื่นที่ถือว่าเป็นของหน่วยงานราชการในการจัดงาน โดยจะจำหน่ายสินค้าทุกประเภทและหนึ่งในนั้นที่มีการจำหน่ายกันมากคือการจำหน่ายเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ ซึ่งตามกฎหมายที่กำหนดในพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ.2551 ได้กำหนดว่า ห้ามจำหน่ายและห้ามดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ภายในพื้นที่ของสถานที่ราชการ และสถานที่อื่นที่ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของสถานที่ราชการ แต่ในงานจัดแสดงและจำหน่ายสินค้าเหล่านี้ถ้าเป็นเทศกาลประจำปีมักจะมีการจัดเวทีการแสดงขนาดใหญ่ในงาน มีการจำหน่ายอาหาร และเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือถ้าหากไม่ใช่เป็นบริเวณเวทีการแสดง แต่เป็นบริเวณที่จำหน่ายสินค้าตามเส้นทาง ก็จะมีการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อยู่ทั่วไป

ซึ่งปัญหาที่สำคัญได้ปรากฏขึ้นเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ของรัฐจากหน่วยงานราชการแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจตามกฎหมายในการตรวจสอบ ให้คำแนะนำหรือตักเตือน ตลอดจนมีอำนาจในการดำเนินการแก่ผู้กระทำผิด ที่เป็นสถานประกอบการที่จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ทั้งที่เป็นผู้ประกอบการรายใหญ่และผู้ประกอบการรายย่อย พนักงานเจ้าหน้าที่ได้เข้าตรวจสอบงานเทศกาลที่จัดขึ้นเป็นประจำทุกปี และได้พบว่ามีผู้จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในงานเทศกาลดังกล่าว ดังนั้น เจ้าหน้าที่จึงได้แสดงตัวเพื่อตักเตือน และชี้แจงข้อกฎหมายเกี่ยวกับการห้ามจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสถานที่ราชการ แต่ผู้ประกอบการธุรกิจจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กลับมีการกล่าวอ้างถึง ใบอนุญาตในการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เป็นการชั่วคราว ที่ได้รับการอนุญาตจากกรมสรรพสามิต อาศัยอำนาจตามความในพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ.2493 ซึ่งผู้ประกอบการมีการขอใบอนุญาตอย่างถูกต้อง ทำให้เจ้าหน้าที่ที่ดำเนินการตรวจสอบไม่สามารถดำเนินการแก่ผู้ที่กระทำการฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติของพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ.2551 ได้ เท่ากับว่าบทลงโทษไม่มีสภาพบังคับได้เลย เพราะกฎหมายทั้งสองฉบับเกิดความขัดแย้งกัน

รวมถึงประเด็นในการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ภายในสถานที่ราชการด้วยเช่นกัน เมื่อมีการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ภายในสถานที่ราชการดังกล่าว หากเป็นเวทีการแสดงขนาดใหญ่ที่มีการจำหน่ายอาหารผู้ประกอบการจะจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ด้วยเช่นกัน และจัดพื้นที่เพื่อให้ประชาชนนั่งดื่มภายในบริเวณร้านค้าของตน ดังนั้นประชาชนที่นั่งดื่มในสถานที่ดังกล่าวซึ่ง

อยู่ในสถานที่ราชการ จึงถือว่ากระทำความผิดต่อพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 อีกกรณีหนึ่ง

ดังนั้นในเวลาต่อมา พนักงานเจ้าหน้าที่ที่พบการกระทำความผิดประจำท้องที่ที่เกิดเหตุกรณีดังกล่าว จึงได้ทำหนังสือขอความร่วมมือไปยังกรมสรรพสามิตประจำท้องถื่น เพื่อขอให้งดออกใบอนุญาตชั่วคราวให้แก่ร้านค้าที่ต้องการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ภายในงานเทศกาลที่จัดขึ้นภายในพื้นที่ของสถานที่ราชการ โดยได้กล่าวอ้างถึงอำนาจตามกฎหมายของพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ.2551 ซึ่งปรากฏว่าในระยะแรกได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดี โดยเมื่อมีการจัดงานเทศกาลต่างๆ และเจ้าหน้าที่ได้สวมชุดดำเนินการตรวจสอบก็ไม่พบผู้จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ แต่ระยะต่อมาสถานการณ์กลับสู่สภาพเดิม ยังคงปรากฏว่ามีร้านค้าภายในงานเทศกาลดังกล่าว ได้รับใบอนุญาตสามารถจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในงานได้ และบริเวณเวทีการแสดงก็ยังคงมีการจำหน่ายอาหารและมีผู้นั่งดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อยู่ในบริเวณงานเช่นเดิม ซึ่งปัญหานี้แม้ต่อมาจะได้มีการขอความร่วมมือไปอีกครั้งและได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานที่ออกใบอนุญาตอย่างดี แต่กลับพบว่านอกเหนือไปจากพื้นที่ดังกล่าวนี้ ในส่วนของจังหวัดอื่นๆ ยังคงปรากฏว่ามีการออกใบอนุญาตจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แก่ผู้ประกอบการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ภายในงานที่จัดขึ้นในสถานที่ราชการอยู่ เพราะยังไม่มี การประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่ออกใบอนุญาต และหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการออก ตรวจสอบดำเนินการแก่ผู้กระทำความผิดฝ่าฝืนต่อกฎหมาย ทำให้การทำงานไม่เป็นไปในทิศทาง เดียวกัน ก่อให้เกิดความเข้าใจผิด และเกิดความสับสนทั้งต่อตัวผู้บังคับใช้กฎหมาย และตัว ผู้ประกอบการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ซึ่งจากที่กล่าวมาข้างต้นนั้นแสดงให้เห็นว่า การกำหนดเขตพื้นที่การจำหน่ายและการ บริโภค รวมถึงการออกใบอนุญาตจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของหน่วยงานราชการ ยังไม่มีความ สอดคล้องและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน การประสานความร่วมมือของหน่วยงานภาครัฐในการออก ใบอนุญาตจำหน่าย จึงเป็นเรื่องที่ต้องทำอย่างเร่งด่วน และในส่วนของกฎหมายก็มีความจำเป็นที่จะต้องมีการแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับวันและเวลาห้ามจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ต่อไป

2. ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับอายุขั้นต่ำในการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในประเทศไทยมีอัตราสูงขึ้นทุกๆ ปี โดยเฉพาะในกลุ่ม เด็กและเยาวชนทั้งที่เป็นเพศชายและเพศหญิง โดยจากการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติพบว่า มีจำนวนเยาวชนที่เริ่มดื่มมากขึ้น และอายุที่เริ่มดื่มน้อยลงโดยตัวเลขโดยเฉลี่ยของผู้ที่เริ่มดื่ม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์นั้น มีอายุตั้งแต่อายุ 10 ปี ขึ้นไป ซึ่งจากตัวเลขนี้เอง ทำให้สังคมไทยควรที่จะ

ให้ความตระหนักถึงการกำหนดอายุขั้นต่ำในการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เพราะหากไม่มีการควบคุมก็จะเป็นไปได้ว่าตัวเลขอายุขั้นต่ำของผู้บริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อาจจะลดลงไปยิ่งกว่านี้ อันจะก่อให้เกิดผลเสียและเป็นปัญหาต่อไป

ซึ่งการกำหนดอายุขั้นต่ำในการห้ามจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่ผู้บริโภค เมื่อศึกษาจากพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 26 ได้บัญญัติว่า ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งกฎหมายอื่น ไม่ว่าเด็กยินยอมหรือไม่ ห้ามมิให้ผู้ใด (10) จำหน่าย แลกเปลี่ยน หรือให้สุราหรือบุหรี่แก่เด็ก เว้นแต่เป็นการปฏิบัติทางการแพทย์ ซึ่งใน มาตรา 4 ของพระราชบัญญัตินี้ ให้นิยามของคำว่า เด็ก หมายความว่า บุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่า 18 ปี บริบูรณ์ แต่ไม่รวมถึงผู้ที่บรรลุนิติภาวะด้วยการสมรส กล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ ห้ามจำหน่ายหรือให้สุราแก่บุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี บริบูรณ์ หากผู้ใดฝ่าฝืนจะมีโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับไม่เกิน 30,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

แต่จากการศึกษาถึงพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ.2551 มาตรา 29 ได้บัญญัติไว้โดยกำหนดห้ามมิให้ผู้ใดจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แก่บุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่า 20 ปี บริบูรณ์ หรือบุคคลที่มึนเมาจนครองสติไม่ได้ หากผู้ใดฝ่าฝืนจะมีโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 20,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ซึ่งหากพิจารณากฎหมายทั้งสองฉบับดังกล่าวแล้ว หากตีความหมายของพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 26 ซึ่งคำว่าเด็กหมายความว่าบุคคลที่อายุต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์ แต่พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ.2551 มาตรา 29 กำหนดห้ามจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แก่บุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่า 20 ปี บริบูรณ์ ซึ่งคำว่าบุคคลตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ.2551 นั้น หมายความว่าถึงเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปีหรือไม่ ซึ่งถ้าหากกฎหมายทั้งสองฉบับกำหนดไว้เหมือนกัน เพราะเหตุใดจึงต้องมีการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดอายุขั้นต่ำในการห้ามจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แก่ผู้บริโภคไว้ให้มีความแตกต่างกัน ถ้าหากมีการกำหนดให้เป็นเกณฑ์อายุขั้นต่ำให้เหมือนกันแล้วความเข้าใจที่แตกต่างกันก็จะหมดไป ปัญหาที่พบคือเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในการตรวจสอบ ดักเตือนชี้แจงข้อกฎหมายแก่ผู้ประกอบการได้เข้าตรวจสอบแล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่ควรชี้แจงข้อกฎหมายของพระราชบัญญัติฉบับใด หรือควรจะใช้กฎหมายฉบับใดลงโทษแก่ผู้ที่กระทำการฝ่าฝืน เพราะพนักงานเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานหนึ่งก็จะใช้กฎหมายฉบับหนึ่งชี้แจง ซึ่งหากมีการเข้าไปดำเนินการชี้แจงจากหลายหน่วยงาน และอ้างกฎหมายหลายฉบับแตกต่างกัน จะทำให้ผู้ประกอบการเข้าใจข้อกฎหมายคลาดเคลื่อนไม่สอดคล้องกันได้

ดังนั้น การกำหนดอายุขั้นต่ำของผู้บริโภคในการหาซื้อเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ที่มีความชัดเจน และสอดคล้องกัน จึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องตรงกันของพนักงาน เจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมาย และสถานประกอบการจำหน่ายเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์

3. ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับวัน/เวลาการจำหน่ายและการบริโภคเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์

การบริโภคเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ปริมาณมากๆ สามารถก่อให้เกิดความเสียหายแก่ชีวิต ร่างกาย หรืออนามัยของผู้บริโภคเองและบุคคลรอบข้างได้ ทั้งปัญหาโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ อุบัติเหตุ หรือปัญหาการใช้ความรุนแรงภายในครอบครัว จากปัญหาเหล่านี้เอง หากปล่อยให้ประชาชนสามารถหาซื้อเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ได้โดยง่าย ย่อมก่อให้เกิดผลเสียตามมา ซึ่งปัจจุบันพบว่าคนไทยสามารถเข้าถึงโดยซื้อเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ได้ภายในเวลา 7 นาที เนื่องจากเป็นสินค้าที่มีขายทั่วไป เมื่อเปรียบเทียบกับบางประเทศ เช่น สวีเดน พบว่าร้านค้าปลีกที่จะจำหน่ายเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ได้ต้องเป็นร้านค้าของรัฐ เพื่อให้ประชาชนเข้าถึงได้ยากขึ้น ถือเป็นการควบคุมการดื่มให้อยู่ในความเหมาะสม

ดังนั้น การกำหนดวันและเวลาในการจำหน่ายและการบริโภคเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ให้เป็นวันเป็นเวลา และมีความเหมาะสมจึงถือเป็นเรื่องที่จะต้องพิจารณาอย่างยิ่ง การที่มีการออกกฎหมายมาบังคับใช้เกี่ยวกับการกำหนดวันและเวลาในการจำหน่ายดังกล่าว ก็เพื่อลดการเข้าถึงเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ของประชาชน โดยเฉพาะเยาวชนได้โดยง่าย แต่อย่างไรก็ตามจากการที่สถิติชี้ว่าการหาซื้อเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์สามารถหาซื้อได้ภายใน 7 นาทีนี้เอง ก็แสดงให้เห็นว่าประสิทธิภาพของกฎหมายที่บังคับใช้อยู่ยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ

ประเทศไทยมีหน่วยงานที่มีบทบาทหน้าที่ในการให้ความคุ้มครองแก่ผู้บริโภคและควบคุมการจำหน่ายเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์อยู่หลายหน่วยงาน ดังนั้น จึงมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับมาตรการในการคุ้มครองผู้บริโภคเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ปรากฏอยู่หลายฉบับ ในเรื่องของการกำหนดวัน/เวลาการจำหน่ายและบริโภคเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ โดยกฎหมายที่บังคับใช้อยู่ ได้แก่

กฎกระทรวงที่ออกตามความในพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ.2493 ซึ่งเป็นกฎหมายที่หน่วยงานของราชการคือกรมสรรพสามิตบังคับใช้อยู่

ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 253 ที่ออกมาบังคับใช้ตั้งแต่ พ.ศ.2515 ในการกำหนดให้สถานประกอบการจำหน่ายเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์เป็นช่วงเวลาหรือแม้แต่ประกาศของสำนักนายกรัฐมนตรี ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ พ.ศ.2551 ที่กำหนดเรื่องการกำหนดวันห้ามจำหน่ายเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์

โดยกฎหมายต่างๆเหล่านี้ แต่ละฉบับมีหลายหน่วยงานนำมาบังคับใช้ ซึ่งขึ้นอยู่กับว่าหน่วยงานใดใช้กฎหมายฉบับใดเป็นหลัก ซึ่งบางครั้งทำให้เกิดปัญหาว่าผู้บังคับใช้หรือผู้ถูกบังคับใช้ไม่ทราบว่ามิใช่กฎหมายของหน่วยงานอื่นบังคับใช้อยู่เช่นกัน เพราะขาดการโฆษณาและประชาสัมพันธ์อย่างทั่วถึง และขาดการประสานความร่วมมือกันจากหลายๆหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ประชาชนทั่วไปและผู้ประกอบธุรกิจเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ทราบข้อกำหนดดังกล่าว ยกตัวอย่าง ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 253 ลงวันที่ 16 พฤศจิกายน พ.ศ.2515 ห้ามมิให้ผู้ได้รับอนุญาตขายสุราประเภทที่ 3 ถึงประเภทที่ 6 จำหน่ายสุราทุกชนิดในเวลาอื่น นอกจากตั้งแต่ 11.00 นาฬิกา ถึง 14.00 นาฬิกา และตั้งแต่ 17.00-24.00 นาฬิกา ซึ่งกฎหมายดังกล่าว แม้ว่ามีการบังคับใช้มาเกือบสี่สิบปีแล้วก็ตาม แต่จากการสอบถามผู้ประกอบการที่จำหน่ายเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์โดยเฉพาะในรายย่อย กลับมีการกล่าวว่าไม่ทราบว่ามิใช่กฎหมายดังกล่าวบังคับใช้อยู่ ซึ่งรวมถึงกฎกระทรวงที่ออกตามความในพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ.2493 ที่กำหนดเกี่ยวกับช่วงเวลาในการจำหน่ายด้วยเช่นกัน ประชาชนส่วนใหญ่ก็ไม่ทราบว่ามิใช่กฎหมายดังกล่าวบังคับใช้

ซึ่งปัญหาที่พบจากการมีกฎหมายหลายฉบับ ได้แก่ การขัดแย้งกันของกฎหมายในแง่วัน/เวลาจำหน่ายและบริโภคร่างกายเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ เช่น ตามความในพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ.2493 กฎกระทรวงฉบับที่ 36 (พ.ศ.2504) กำหนดให้ผู้ได้รับใบอนุญาตประเภทที่ 3 หรือประเภทที่ 4 ขายสุราได้เฉพาะภายในเวลาตั้งแต่ 11.00-14.00 นาฬิกา และ ตั้งแต่ 17.00-02.00 นาฬิกา ของวันถัดไป แต่ปรากฏว่าประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 253 ลงวันที่ 16 พฤศจิกายน พ.ศ.2515 กำหนดห้ามมิให้ผู้ได้รับอนุญาตขายสุราประเภทที่ 3 ถึงประเภทที่ 6 จำหน่ายสุราทุกชนิดในเวลาอื่น นอกจากตั้งแต่ 11.00-14.00 นาฬิกา และ ตั้งแต่ 17.00-24.00 นาฬิกา เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติสำหรับกรุงเทพมหานคร และผู้ว่าราชการจังหวัดสำหรับจังหวัดอื่น จึงเห็นได้ว่า เวลาของการสิ้นสุดการจำหน่ายในช่วงเวลาที่สองนั้นแตกต่างกันอยู่ เช่นนี้เองที่ผู้ประกอบการจำหน่ายเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์สามารถใช้เป็นข้ออ้างในการกอบโกยผลประโยชน์จากการจำหน่ายเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ระหว่างหลังเวลา 24 นาฬิกาได้

อีกปัญหาที่พบจากการซ้ำซ้อนของกฎหมาย ได้แก่ ปัญหากฎหมายออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ พ.ศ.2551 ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่องการกำหนดวันห้ามขายเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ พ.ศ.2552 ห้ามมิให้ผู้ใดขายเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ในวันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา และวันเข้าพรรษา ยกเว้นการขายในโรงแรมตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรม ซึ่งหากพิจารณาให้ละเอียดจะพบว่า อาจเกิดปัญหาในเรื่องของการตีความและบังคับใช้กฎหมายได้เนื่องจากกฎหมายฉบับดังกล่าวได้ห้ามจำหน่ายเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ทั้งวัน แต่หากมี

ผู้ประกอบการรายใดดำเนินการจำหน่ายเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ในวันสำคัญทางศาสนาดังกล่าว แต่จำหน่ายแค่ในช่วงเวลา 11.00-14.00 นาฬิกา และ 17.00-24.00 นาฬิกา โดยถือว่าได้ปฏิบัติตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 253 ลงวันที่ 16 พฤศจิกายน พ.ศ.2515 จึงอาจทำให้เกิดความสับสนได้ว่ากรณีดังกล่าวผู้ประกอบการกระทำความผิดหรือไม่ ควรถือกฎหมายฉบับใดเป็นหลัก เจ้าหน้าที่ของรัฐอาจจะไม่สามารถลงโทษผู้จำหน่ายเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ที่จำหน่ายในวันสำคัญทางศาสนาดังกล่าวได้

สำหรับประเด็นการกำหนดวันห้ามจำหน่ายเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ โดยไม่ให้จำหน่ายเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ ในวันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา และวันเข้าพรรษา ยกเว้นการขายในโรงแรม ตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรม ซึ่งวันต่างๆเหล่านี้ถือเป็นวันสำคัญทางศาสนา ผู้ศึกษาเห็นว่ามีการกำหนดวันห้ามจำหน่ายมีน้อยเกินไป แม้ว่าจะเป็นการสอดคล้องตามหลักพุทธศาสนา ซึ่งไม่ต้องการให้ประชาชนจำหน่ายหรือดื่มน้ำแอลกอฮอล์ โดยเฉพาะในวันสำคัญทางศาสนาซึ่งเป็นสิ่งที่ดีก็ตาม

แต่ในสภาพความเป็นจริงของปัญหา ตัวเลขของการเกิดอุบัติเหตุทางการจราจรจากการดื่มน้ำสุราแล้วขับรถ ทำให้มีผู้เสียชีวิต บาดเจ็บ และล้มตายเป็นจำนวนมาก หรือปัญหาจากการทะเลาะเบาะแว้งอันเนื่องมาจากการดื่มน้ำแอลกอฮอล์ที่เพิ่มสูงขึ้นนั้น กลับมีอัตราที่สูงขึ้นในช่วงวันหยุดเทศกาลปีใหม่ และเทศกาลสงกรานต์ หรือแม้แต่บางช่วงเวลาที่เป็นช่วงวันหยุดระยะยาวที่ประชาชนต่างเดินทางกลับบ้านเพื่อไปพักผ่อนกับครอบครัว ตัวเลขการเกิดอุบัติเหตุเสียชีวิตและบาดเจ็บจะอยู่ในอัตราที่สูงมากทุกปีและมีแต่จะเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ แม้ว่าจะมีการณรงค์ต่อต้านการดื่มน้ำแอลกอฮอล์ การประชาสัมพันธ์ข้อกฎหมายและบทกำหนดโทษสำหรับผู้ดำเนินการฝ่าฝืน การจัดกิจกรรมเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนให้ทราบถึงปัญหาและพิษภัยจากการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จากทั้งภาครัฐและภาคเอกชนเพียงใดก็ตาม ตัวเลขด้านการเสียชีวิตในช่วงเวลาดังกล่าวก็ยังเพิ่มสูงขึ้น และมีแนวโน้มว่าอัตราการเสียชีวิตจากการเมาแล้วขับจะเพิ่มขึ้นทุกปีเช่นกัน เพราะระหว่างการเดินทางทั้งผู้ขับขี่และผู้โดยสาร สามารถหาซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้ตลอดเส้นทาง จากร้านค้าต่างๆ และตลอดระยะเวลาที่เดินทางในช่วงเทศกาลดังกล่าว

ซึ่งจากที่กล่าวมาข้างต้นนั้นแสดงให้เห็นว่า การกำหนดวันและเวลาในการห้ามจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ตามกฎหมายแต่ละฉบับนั้น ยังไม่มีความเหมาะสมเพียงพอ ดังนั้น จึงไม่อาจนำเอากฎหมายดังกล่าวมาบังคับใช้กับการห้ามจำหน่ายของสถานประกอบการที่จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้อย่างเหมาะสม จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับวันและเวลาห้ามจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ต่อไป

4. ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

ประเทศไทยมีการกำหนดให้สินค้าบางประเภทจัดเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ.2551 ซึ่งเมื่อสินค้าชนิดใดจัดเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัยแล้วและมีผลกระทบตามมา กล่าวคือ ก่อให้เกิดความเสียหายต่อผู้บริโภคขึ้น หากมีการดำเนินการฟ้องร้องกันเป็นคดีความแล้ว การกำหนดค่าทดแทนความเสียหายนั้น นอกจากค่าเสียหายที่แท้จริงแล้ว ยังมีการกำหนดค่าทดแทนความเสียหายต่อจิตใจ ซึ่งถือว่ามีเพิ่มมากขึ้นกว่าการฟ้องคดีแพ่งทั่วไป ซึ่งไม่ใช่การฟ้องคดีจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

ตามปกติสาระสำคัญของกฎหมายฉบับต่างๆ ในการคุ้มครองผู้บริโภค เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ มักมุ่งเน้นที่การควบคุมการผลิตของผู้ประกอบการและผู้นำเข้าเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การจำหน่ายทั้งผู้ประกอบการรายใหญ่และรายย่อย การบำบัดรักษาฟื้นฟูผู้ติดเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ตลอดจนบทกำหนดโทษสำหรับผู้กระทำการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย แต่จะพบว่าประเด็นที่สำคัญมากประการหนึ่ง และมักจะขาดหายไปกฎหมาย ได้แก่ มาตรการเยียวยาความเสียหายแก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบที่เกิดจากการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ทั้งต่อชีวิต ร่างกาย หรือจิตใจ ซึ่งถือเป็นประเด็นใหญ่ประเด็นหนึ่งที่ต้องให้ความสำคัญ

เพราะปัจจุบันหากมีความเสียหายเกิดขึ้นจากการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ยกตัวอย่างเช่น ผู้ขับขี่รถยนต์มีการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จนมีเมามา ต่อมาได้เกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์ ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ชีวิต แก่ร่างกาย หรือแม้แต่ทรัพย์สินของผู้เสียหาย และมีการฟ้องร้องเป็นคดีความต่อกัน ผู้เสียหายจะต้องเรียกร้องค่าเสียหายกันเป็นคดีทางแพ่งระหว่างผู้เสียหายและคู่กรณี ซึ่งตามกฎหมายแพ่งทั่วไปตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ได้กำหนดไว้ว่า ผู้ใดมีการกล่าวอ้างเรื่องใดขึ้นมา ก็จะต้องนำที่นำสืบก่อนและมีภาระหน้าที่ที่จะต้องดำเนินพิสูจน์ความผิดให้ได้ กล่าวคือ ผู้เสียหายต้องสืบหาพยานและหลักฐานต่างๆ เพื่อใช้พิสูจน์ว่าความเสียหายที่ตนได้รับเกิดจากการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์นั้นเกิดขึ้นจริง ซึ่งถือว่าเป็นภาระหนึ่งที่ลำบาก เนื่องจากฝ่ายที่ได้รับความเสียหายนอกจากต้องสูญเสียทั้งชีวิตและทรัพย์สินแล้ว การจะได้รับการเยียวยาทดแทนกลับต้องเป็นฝ่ายของตนที่มีหน้าที่ต้องพิสูจน์อีกว่าอีกฝ่ายมีความผิดอันถือเป็นเรื่องที่ทำร้ายต่อความรู้สึกของผู้ได้รับความเสียหายอย่างมาก

ซึ่งการกำหนดค่าเสียหายตามกฎหมายแพ่งในปัจจุบันของประเทศไทยก็มีไม่มากเพียงพอที่จะชดเชยความเสียหายที่เกิดขึ้นอย่างแท้จริง เพราะในสภาพความเป็นจริงนั้น ความเสียหายที่เกิดขึ้นจริงไม่ได้มีแต่เพียงชีวิตและทรัพย์สินเท่านั้น แต่ผลกระทบที่ตามมาจากการสูญเสียชีวิตและทรัพย์สิน ก็คือ สภาพความเสียหายต่อจิตใจของบุคคลที่เป็นญาติพี่น้อง เพราะผลกระทบเกิดแก่

บุคคลซึ่งเป็นที่รัก ย่อมต้องก่อให้เกิดความเสียหายต่อฝ่ายผู้เสียหายอยู่แล้ว จึงถือว่ามีความสำคัญอย่างมาก

ดังนั้น การกำหนดให้เครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์จัดเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัยอีกประเภทหนึ่งได้ แล้ว ผลประโยชน์ที่ตามมาจะเกิดแก่ผู้เสียหายอย่างมาก กล่าวคือ เมื่อมีความเสียหายเกิดขึ้น ความรับผิดชอบความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย จะเท่ากับเป็นความรับผิดชอบทางแพ่งของผู้ผลิตและผู้จำหน่ายสินค้า เพราะหลักของความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ได้นำหลักของความรับผิดโดยเคร่งครัดนำมาปรับใช้ในการพิสูจน์ความผิด ผู้เสียหายไม่มีการหน้าที่ต้องพิสูจน์หรือสืบหาพยานหลักฐานด้วยตนเองเพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้ที่ก่อให้เกิดความเสียหาย เพียงแต่แสดงให้เห็นว่ามีความเสียหายเกิดขึ้นเท่านั้น ดังนั้น หากเกิดอุบัติเหตุ ผู้เสียหายอาจฟ้องร้องจากผู้ผลิตหรือผู้นำเข้า เพื่อเรียกค่าสินไหมทดแทนได้ ซึ่งอาจทำให้ผู้ผลิตหรือผู้ประกอบการตระหนัก ไม่อยากถูกฟ้องเรียกค่าเสียหายมากมาย ซึ่งอาจลดปริมาณการผลิต หรือมีการติดข้อความคำเตือนถึงภัยอันตรายอันเกิดจากการบริโภคให้เห็นอย่างชัดเจนยิ่งขึ้น เป็นต้น

จากที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้น จะเห็นได้ว่าการฟ้องร้องคดีที่เกิดจากผลกระทบการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของไทยในปัจจุบัน ในส่วนของการกำหนดค่าเสียหายยังไม่มากเพียงพอที่จะเยียวยาความเสียหายได้อย่างแท้จริง เนื่องจากไม่ครอบคลุมถึงค่าความเสียหายต่อจิตใจของบุคคลที่อยู่ข้างหลัง ที่จะทำให้ผู้ได้รับความเสียหายมีความพอใจ ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการแก้ไขกฎหมายดังกล่าวต่อไป

5. ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับบทกำหนดโทษและค่าปรับ

การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เป็นปริมาณมากย่อมก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขของผู้บริโภคเอง และอาจก่อให้เกิดผลกระทบกับบุคคลที่อยู่รอบข้างได้โดยง่าย ดังนั้น ในการประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ จะต้องมีการควบคุมให้อยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสม ไม่มีการอนุญาตให้ผู้ผลิตหรือผู้ประกอบการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้อย่างเสรี ดังนั้น จึงเป็นการจำเป็นที่จะต้องมีบทลงโทษต่อผู้ประกอบการที่กระทำการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย ไม่ว่าจะโดยจงใจหรือโดยประมาทเลินเล่อก็ตาม ซึ่งการลงโทษแก่ผู้ประกอบการที่ดำเนินการฝ่าฝืนต่อกฎหมายนั้น ในบางครั้งเมื่อไม่มีมาตรการที่รุนแรงเพียงพอ ผู้ประกอบการย่อมไม่เกิดความกลัวเกรงต่อกฎหมายและยังทำการฝ่าฝืนตลอดเวลา ดังนั้น การกำหนดในเรื่องความรุนแรงของบทลงโทษและค่าปรับต่างๆ ที่มีความเหมาะสม จึงถือว่าเป็นเรื่องหนึ่งที่จะต้องให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง

แม้ว่าจะมีการบังคับใช้มาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองผู้บริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มาอย่างยาวนาน แต่สภาพปัญหาที่พบอีกประการหนึ่งก็สืบเนื่องจากการขาดการโฆษณาและประชาสัมพันธ์

ให้ประชาชนทั่วไปและผู้ประกอบธุรกิจเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ทราบถึงข้อกำหนด เนื่องจากกฎหมายที่ใช้ในการควบคุมเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ได้เกิดขึ้นมาอย่างยาวนานหลายสิบปี แต่หน่วยงานของรัฐชี้แจงให้ประชาชนทั่วไปและผู้ประกอบธุรกิจทั้งรายใหญ่และรายย่อยทราบไม่เพียงพอและทั่วถึง ด้วยสภาพการขาดบุคลากรของรัฐ และขาดการประสานความร่วมมือของทุกภาคส่วน ทำให้ปัจจุบันจึงยังพบสภาพปัญหาการกระทำที่ฝ่าฝืนต่อกฎหมายของผู้ประกอบการจำหน่ายเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ โดยผู้ประกอบการไม่รู้ว่ามีความหมายดังกล่าวอยู่

กฎหมายดังกล่าว ได้แก่ ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 253 ลงวันที่ 16 พฤศจิกายน พ.ศ. 2515 ห้ามมิให้ผู้ได้รับใบอนุญาตขายสุราประเภทที่ 3 ถึงประเภทที่ 6 จำหน่ายสุราทุกชนิดในเวลาอื่นนอกจากตั้งแต่เวลา 11.00-14.00 นาฬิกา และ ตั้งแต่เวลา 17.00-24.00 นาฬิกา ซึ่งกฎหมายดังกล่าวแม้ว่าจะมีการบังคับใช้มาเกือบสี่สิบปีแล้วก็ตาม แต่จากการสอบถามผู้ประกอบการที่จำหน่ายเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์โดยเฉพาะในรายย่อย กลับไม่ทราบว่ามีความหมายดังกล่าวบังคับใช้อยู่

สภาพบทลงโทษที่ไม่รุนแรงจะมีผลโดยตรงต่อการฝ่าฝืนกฎหมายจากผู้ประกอบการจำหน่ายแอลกอฮอล์ ดังเห็นได้จาก กฎกระทรวงฉบับที่ 36 (พ.ศ.2504) ออกตามความในพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ.2493 ที่กำหนดให้ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตจำหน่ายเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ประเภทที่ 3 หรือประเภทที่ 4 จำหน่ายเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ได้เฉพาะภายในเวลาตั้งแต่เวลา 11.00 นาฬิกา ถึงเวลา 14.00 นาฬิกา และ ตั้งแต่เวลา 17.00-02.00 นาฬิกา ของวันถัดไป หากมีการดำเนินการฝ่าฝืนผู้กระทำความผิดจะมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าสิบบาท เห็นได้ชัดว่าบทบัญญัติดังกล่าวในเรื่องการกำหนดบทลงโทษในส่วนของการปรับนี้ แทบไม่มีผลหรือมีสภาพบังคับได้เลยในสภาพการขยายตัวของเศรษฐกิจในปัจจุบันหรือแม้แต่บทกำหนดโทษที่กำหนดไว้ในกรณีตามความในพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ.2493 มาตรา 19 ซึ่งกำหนดเกี่ยวกับผู้ได้รับใบอนุญาตจำหน่ายเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ประเภทที่ 1 ห้ามมิให้ผู้ได้รับใบอนุญาตเก็บหรือรักษาสุราประเภทที่ 1 ได้รับอนุญาตให้ขายไว้ ณ ที่อื่น นอกจากที่ซึ่งระบุไว้ในใบอนุญาต เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานสรรพสามิต มาตรา 21 หากฝ่าฝืน ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท แต่โดยส่วนใหญ่ผู้ซึ่งได้รับใบอนุญาตให้จำหน่ายเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ประเภทที่ 1 ได้แก่ ผู้ประกอบธุรกิจจำหน่ายเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ขนาดใหญ่ที่มีจำนวนเงินทุนหมุนเวียนในธุรกิจเป็นมูลค่ามหาศาล จึงอาจกล่าวได้ว่า ค่าปรับจำนวนไม่เกินห้าร้อยบาทถือว่าน้อยมากและไม่อาจทำให้ผู้ประกอบการเกิดความยำเกรงในบทลงโทษแต่อย่างใด

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้นนั้นจะเห็นได้ว่า การที่จะทำให้ประชาชนให้ความเคารพต่อกฎหมายแล้ว สิ่งที่สำคัญประการหนึ่งนอกจากชี้แจงข้อกำหนดให้ทราบแล้ว การชี้แจงให้ทราบถึง

ข้อกฎหมาย และรู้ว่ามิชอบกำหนดบทโทษที่รุนแรงและมีประสิทธิภาพเพียงพอ่อมมีความสำคัญอย่างยิ่ง ซึ่งหากกฎหมายไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ กล่าวคือไม่มีความรุนแรง ผู้ประกอบการจำหน่ายเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์ก็จะไม่เคารพต่อกฎหมาย ดังนั้น จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการแก้ไขบทกำหนดโทษสำหรับผู้กระทำการฝ่าฝืนต่อการจำหน่ายเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์อย่างเร่งด่วน

ปัญหาจากการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์

ปัญหาจากการบังคับใช้กฎหมายอันเนื่องมาจากการขาดการประสานความร่วมมือของเจ้าหน้าที่ในภาครัฐ ผู้ศึกษาขอเสนอ ดังต่อไปนี้

การขาดการประสานความร่วมมือของเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานภาครัฐ ในการดำเนินงานคุ้มครองผู้บริโภคเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์ในเรื่องของการประสานความร่วมมือของเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานในภาครัฐ ที่มีบทบาทหน้าที่ในการดำเนินงานเพื่อให้ความคุ้มครองแก่ผู้บริโภคเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์นั้น เจ้าหน้าที่จากแต่ละหน่วยงาน ก็จะมีบทบาทหน้าที่แตกต่างกันออกไปมากหรือน้อยแล้วแต่กรอบงานของหน่วยงานนั้นๆ อย่างไรก็ตามเป้าหมายของทุกหน่วยงานภาครัฐหรือแม้แต่ของเอกชนต่างก็มีเป้าหมายเดียวกันก็คือ การใช้มาตรการในการควบคุมอัตราการบริโภคเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์ให้อยู่ในสถานะที่เหมาะสม โดยไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อประชาชนและภาครัฐกิจหรือถึงแม้จะมีผลกระทบก็ต้องมีผลกระทบน้อยที่สุด แต่อย่างไรก็ตาม จากการที่มีหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง ซึ่งดำเนินงานในการควบคุมหรือคุ้มครองดังกล่าวเป็นจำนวนมาก บางครั้งในการปฏิบัติงานย่อมส่งผลถึงกันได้ ดังที่ได้กล่าวถึงในประเด็นเกี่ยวกับเขตพื้นที่การจำหน่ายและการบริโภคเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์ ที่เจ้าหน้าที่จากหน่วยงานของกรมสรรพสามิต ได้ออกใบอนุญาตจำหน่ายเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์แบบชั่วคราว ให้แก่ร้านค้าในงานเทศกาลที่จัดขึ้นภายในพื้นที่หรือพื้นที่ที่ถือเป็นส่วนหนึ่งของสถานที่ราชการ ทั้งๆ ที่พนักงานเจ้าหน้าที่รัฐจากกรมควบคุมโรคกระทรวงสาธารณสุข ซึ่งถือเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่อีกกลุ่มหนึ่งที่มีบทบาทในการตรวจสอบ และชี้แจงข้อกฎหมายในการห้ามจำหน่ายและการห้ามบริโภคเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์ภายในสถานที่ราชการเป็น หากผู้ประกอบการดำเนินการฝ่าฝืน ก็ถือว่าเป็นการกระทำความผิดต่อพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์ พ.ศ.2551 และถึงแม้ในช่วงแรก กรมสรรพสามิตจะยินยอมให้ความร่วมมือปฏิบัติตามคำร้องขอจากกรมควบคุมโรค ให้งดออกใบอนุญาตฯ แต่ในท้ายที่สุดกลับพบว่ายังมีการออกใบอนุญาตให้ร้านค้าในงานเทศกาลจำหน่ายเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์ และถึงแม้กรมสรรพสามิตของท้องถิ่นใดยินยอมปฏิบัติตามคำร้องขอ แต่พบว่ายังมีการออกใบอนุญาตจำหน่ายเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์ชั่วคราวในพื้นที่ที่นอกเหนือจากท้องถิ่นนั้น เนื่องจากยังไม่มีมีการประสานความ

ร่วมมือระหว่างกรมควบคุมโรคกับกรมสรรพสามิตฯ ให้งดออกใบอนุญาตในการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ แก่ร้านค้าที่จำหน่ายในสถานที่ราชการบังคับใช้ทั่วประเทศ

สำหรับกรณีการให้ความคุ้มครองผู้บริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ โดยการฟ้องคดีผู้บริโภค นั้น ถึงแม้ว่าจากนโยบายและหลักการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2522 จะพบว่า การให้ความคุ้มครองแก่ผู้บริโภคในประเทศไทยมีความก้าวหน้ากว่าในอดีตอย่างมาก อย่างไรก็ตาม ในกาปฏิบัติส่วนใหญ่ของภาครัฐก็ยังเป็นเพียงการประกาศเตือน เฝ้าระวัง ตลอดจนการให้คำแนะนำ เพื่อให้ประชาชนได้ทราบถึงอันตราย หรือพิษภัยของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ โดยผ่านทางสื่อประเภทต่างๆ และแทบไม่ปรากฏการฟ้องคดีเพื่อผู้บริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ซึ่งในกรณีดังกล่าวนี้เอง อาจเป็นเพราะว่าภาครัฐเห็นว่าการปราบปรามควรจะเป็นวิธีการสุดท้ายที่จะกระทำ อีกทั้งในการดำเนินคดีเกี่ยวกับผู้บริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์นั้น จะต้องอ้างกฎหมายอื่นเข้ามาช่วย เนื่องจากไม่มีบทบัญญัติให้ผู้ประกอบธุรกิจต้องชดเชยค่าเสียหายโดยตรงในความเสียหายอันเกิดจากสินค้าที่ตนผลิตหรือจำหน่าย นอกจากนี้ การฟ้องคดีเพื่อผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายจากเครื่องดื่มแอลกอฮอล์นั้น ต้องปรากฏว่าเป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภคส่วนรวม ซึ่งการจะว่าการฟ้องคดีใดจะเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมหรือไม่ก็ต้องมีการตีความถึงความหมาย แต่ปัญหาที่พบก็คือเนื่องผู้ตีความมิใช่ผู้ร่างกฎหมาย จึงก่อให้เกิดความเข้าใจถึงประเด็นปัญหาที่แตกต่างกัน รวมถึงเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้อง ไม่มีความเข้าใจถึงปัญหาเฉพาะในการประกอบธุรกิจเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือไม่มีประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวโดยตรง เจ้าพนักงานนั้นจึงควรประสานขอความร่วมมือจากหน่วยงานรัฐอื่น ที่มีบุคลากรที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญ และเข้าใจในภาคธุรกิจเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เพื่อร่วมสนับสนุนการดำเนินการฟ้องคดีผู้บริโภคอย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยเหตุนี้เอง จึงทำให้ในปัจจุบันการฟ้องคดีเกี่ยวกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จึงยังยั้งทำในรูปแบบการฟ้องคดีแพ่งทั่วไป